

JÁSZ ATTILA

Nyom, olvas, ás**Középkorú vidéki költő versei**

(Részletek)

Egy festő sír a konyhában,
kivágták a cédrusfenyőt
a játszótér mellett, pedig
még ezeréves se volt, és

semmi baja, mégis néhány
száz év elég, hogy úgy
döntsenek, kidöntik, ki-
vágják ezt a gyönyörű

fenyőt, és nem lehet meg-
menteni a világot, kedves
Tivadar, benne az emberi
lényekkel, sajnos kivágták

a cédrusfenyőt, de nem
magára gondol-e a festő,
amikor a cédrus hiányát
festi csak folyton?

*

Egy nap a festő tekintetétől
kísérve váratlanul levegőbe
emelkedik az általa tervezett
gép, óriási vászonszárnyakkal,

akár egy őskori madár, ahogy
alákap egy éppen felszálló lég-
áramlat, és kiszámíthatatlan
irányba sodorja, már-már le-

gendák magasába, ahol elég
hívogató a mélység, és ami az
eltelt néhány évszázad múlva
valósággá válik, ahogy sárkány-

repülő képében a tervrajz is, mi-
vel kiderül, hogy a lehetőség
tényleg benne volt abban a
tekintetben, amelyben a szakadék

széléről kíséri az álmogép való-
ságos emelkedését és zuhanását,
da Vinci szolgájának halálát, próba-
repülés közben tökéletesen szabad-
dá válva a fizikai korlátok által.

*

A csukott szem, a Nap még pihen,
hogy a reggel időben ott találja majd
a táj fölött, a megörökítendő képen,
miközben a város lakói alszanak még,

a részletek nélkülük is alakulnak, egy
romos épület helyet cserél a fákkal,
aztán marad mégis minden a helyén,
mégsem volt elég jó ötlet, de ettől még

a lehetőség ott van a képekben, csak
nézni kell őket, mivel a képek csak
látszólag ártatlan ablaknyitogatások,
mivel nem a világra nyílik a tekintet

ártatlanul, ahogy csak a hajnali fények
tudják megmutatni a sötétség áztatta
fák izzását, és ahogy a reggel lassan
eltereli a figyelmet minderről, és ahogy

észrevétlenül a fekete-fehér film színes-
be vált, ami által valami végleg elveszik,
miközben a kisvárosi tájdíszletek fölött
lassan szürkül az ég, esteledik megint.